

ЈЕДИНА ИНТЕГРАЛНА ВЕРЗИЈА ИНТЕРВЈУА ДРАГОША КАЛАЈИЋА ЛИСТУ „ОГЛЕДАЛО” ГОДИНЕ 2005.

Стоглави патриотски покрет

• Опасно је сусредити све патриотске снаге на једном месту, на пример у СРС — тај покрет мора да буде стоглав и раширен попут несагледиве мреже, тако да му непријатељ никада не може „доћи главе” • Србију у последњем рату није издала Русија него русофоби у марионетској власти у Москви, чиновници „седам банкара” и вашингтонске политике • Од Запада треба преузети низ позитивних цивилизацијских и технолошких достигнућа, али не и културу (словенска и православна је супериорнија), не моделе и циљеве живота, не политички и економски систем, јер то води у катастрофу која је сада већ свима видљива

Друго, капитално допуњено издање књиге *Русија устаје* Драгоша Калајића управо је у Београду изашло из штампе, десет година након првог, ратног, у Републици Српској. Оно што је пре једну деценију, усред досад најопасније ноћи руског народа и државе, изгледало као лепа али неоснована нада — сада се, изгледа, остварује: Русија, заиста, устаје!?

— Није потребно ништа знати о савременој Русији, па схватити да она устаје: довољно је само ослушнути како и колико очајнички данас врште до неба против те Русије први тенори русофобије и србофобије, у служби заклетих непријатеља хришћанске Европе, од Бернара Анри-Левија и Андреа Гликсмана до Данијела Кон-Бендита. Наравно, за

њих, односно за њихове атлантске налогодавце, реч „Русија” означава последњу снагу Европе кадру да је ослободи сужањства те поведе у велику културну и цивилизацију обнову — каже, у ексклузивном интервјуу, писац и сликар Драгош Калајић, један од кључних идеолога српског, руског и свеевропског патриотског покрета против „поретка света као америчке прђије”.

ВЕЛИКО БУЂЕЊЕ РУСКОГ МЕДВЕДА

— Да Русија устаје доказују и исходи политичких и економских сукоба са атлантском силом у непосредном геополитичком окружењу, дакле у бившим совјетским републикама Централне Азије. Упркос огромних напора и трошења стотина милијарди долара у освајање тог простора ради опкољавања и намераченог дробљења Русије те експлоатације нафте и гаса, нафтовода и гасовода — *атлантски* стратеги не успевају да зауставе незадрживи раст утицаја Русије.

Узмимо за пример најоданијег слугу атлантске стратегије, Грузију. Рачунајући да је претворе у мостобран исламистичких напада на Русију, вашингтонски стратеги су у њу страћили, током последњих десетак година, тачно десет милијарди долара. Шта су добили? Једног економског богаља и политички крајње нестабилног вазала, који није у стању да влада ни сопственим простором, да сузбије сопствене сепаратистичке покрете и одговарајуће парадржаве. У енергетском домену, Грузија потпуно зависи од Русије јер су њени ресурси и инфраструктуре власништво руских компанија. У питању су практично де-приватизоване, односно подржављене компаније које воде рачуна не само о профитима већ надасве о геополитичким интересима Русије.

Од Грузије до Узбекистана, руске компаније скоро редовно побеђују англоамеричке, купујући изворе енергената и одговарајуће инфраструктуре те мреже преноса, плаћајући готовином или отписом дугова из совјетског периода. Према налазима вашингтонске администрације, које је недавно пренео лондонски *The Economist*, руске компаније контролишу енергетске ресурсе, нафтоводе и гасоводе и у Казахстану,

Туркменистану, Јерменији, Белорусији, Украјини, Молдавији те Летонији, Литванији и Естонији. Осим тога, руске још оперативне војне базе и инсталације налазе се у Казахстану, Киргизији, Таџикистану, Азербејџану, Грузији, Јерменији, Белорусији, Украјини и Молдавији. У домену наоружања, Русија је око дванаест година испред САД, способна да одврати сваку претњу и разбије сваку одбрану.

Један од битних узрока тих победа над атлантским непријатељем Русије и Европе је и његово незауостављиво економско слабљење. Најсажетије речено, у презадуженим касама највеће паразитске силе у повести света, дакле САД, нема довољно финансијских средстава за успешни наставак необјављеног рата ради давно планираног освајање Русије и њених богатстава.

СРБИ ИЗБОРИЛИ ВРЕМЕ ЗА РУСИЈУ

Међу значајним узроцима устајања Русије је и српски херојски отпор ништителском надирању распомамљене силе америчког глобалног хегемонизма. Као и у неким ранијим историјским ситуацијама, тај српски отпор је обезбедио Русији драгоцену време да дође до даха, да се консолидује и усправи, а затим започне овај, можда и епохални преокрет?

То веома добро знају они који су имали срећу да усправно, храбро и часно, са својим народом — а не на коленима, кукавички и против свог народа, у издаји — живе најславнији период српске историје. То добро знају они који су одолевали навалама нових „сила немерљивих”, током херојских деведесетих. Нема у повести примера тако великог војног и моралног подвига као што је онај који су постигли српски народ и српска војска, с обе стране Дрине, супротстављајући се освајачком походу највеће силе света,

што окупља снаге седамнаест држава, под командом Пентагона.

Довољно је само упоредити ултиматум из Рамбујеа и Резолуцију Савета безбедности 1244 па схватити да је српска војска победила Атлантски савез. Ултиматум из Рамбујеа је тражио безусловно одрицање од суверенитета и окупацију целокупне територије Србије и Црне Горе од стране Атлантског савеза. По том ултиматуму могли су да отимају и пљачкају, силују и убијају све и сваког а да једино себи одговарају, ако им се хоће. Данашње устајање Русије је онај још већи и далекосежнији плод те српске борбе, која заслужује тим веће дивљење јер је политичка елита тог времена, у моралном те интелектуалном погледу, била, углавном, далеко испод висине изазова.

Уосталом, ту улогу српске борбе у устајању Русије данас признају, с бесом, и вашингтонски стратеги. У поговору новог издања *Русија устаје* навео сам опажање председника утицајног вашингтонског Института Като, Нискенена. Даље је и шире отишао још утицајнији Роберт Каплан, анализирајући, недавно, с крајњим песимизмом, атлантску стратегију против Русије. По њему, „преображај тог дела света” по вољи Вашингтона изискује „одлучну посвећеност мисионара” и „вољу за моћ коју Запад можда више никад неће моћи да покаже, особито због тешкоћа са којима се суочио на Балкану, у једној релативно блиској регији, која је изискивала много мање напора”.

Другим речима речено, „воља за моћ” Запада истрошила се у рвању са херојским, слободарским отпором српског народа. Ако је сила Запада имала толике тешкоће да се носи са српским отпором — како се може очекивати да она овлада великом Русијом?

ЗАУСТАВЉЕН СУНОВРАТ — БОРБА ТЕК ПРЕДСТОЈИ

Да ли су корифеји руске патриотске мисли свесни оваквог смисла и значаја српске борбе?

Апсолутно. Уосталом, они су ту свест стицали те исказивали и на првим линијама српске борбе, као и у потоњим сведочењима о њој пред руским народом, како сам забележио у једном ратном извештају, унетом у збирку *Русија устаје*.

Овде је неопходно истаћи како и ми имамо један огроман морални дуг према руском народу. Ступивши на поприште Првог светског рата само и једино ради одбране Србије — Руси су жртвовали своје царство, које је у том часу било на најбољем путу да постане прва сила света. Тако су се отвориле празнине и испољиле моралне слабости па и трулежи руске елите што су омогућиле непријатељу да изврши противруску и геноцидну, прво Фебруарску а потом и Октобарску револуцију, коју су, *nota bene*, финансирали њујоршки лихвари.

Током рата небројено пута сам слушао тужне па и огорчене српске запитаности: зашто нам Руси не помажу, зашто нам чак одмажу, солидаришући се с атлантским непријатељем у Савету безбедности? Једнако често пружан, одговор се налази у скоро сваком извештају из Русије тих времена. Толико сам га често исписивао да ми је то, док сам поново читао те извештаје — припремајући друго, допуњено издање *Русија устаје* — изазивало нелагодност, као каква стилска незграпност. Ипак, било је неопходно понављати непрекидно да нам Руси не могу помоћи јер Русијом не владају Руси већ туђини, наоружани расистичком мржњом према свему руском, словенском и православном. У целом периоду владавине пијаног Јељцина, пуког лутана у рукама „седам банкара”, односно вашингтонске политике, ниједан председник влада није био Рус, као што су и све главне полуге власти, од финансија до иностраних послова, држали русофоби.

ОД ЗАПАДА ТЕХНОЛОГИЈУ, А НЕ КУЛТУРУ

Владимир Путин је име руског преокрета, али и енигме која још увек није

разрешена. Уз низ суштински важних учинака, као његове велике слабости наводите недостатак самобитне државотворне идеологије, кретање у оквирима западних политичких стереотипа, површност обрачуна против „нове криминалне револуције”...?

По свему судећи, и данас у Кремљу преовладава „западњачка” политичка мисао, премда је она прожета најбољим намерама. Њена суштинска спознајна грешка, још од времена цара Петра Првог, почива у превиђању разлика између цивилизације и културе. Као да су оболели од неког комплекса ниже вредности, ни најумнији „западњаци” не увиђају супериорност руске културе над западњачком, односно англоамеричком. Стога они, усвајајући — иначе сасвим оправдано, ради јачања Русије — цивилизацијска те технолошка достигнућа западне цивилизације, прихватају, као да их неко на то обавезује, и одговарајуће политичке те економске системе, моделе и циљеве живота, који су углавном сушта супротност руској, словенској и православној култури и традицији.

Најсажетије речено, за човека западне, англоамеричке цивилизације, профит је све и свја а тржиште врхунски арбитар, док је људски живот ту пуко средство, награђивано учешћем у потрошњи, односно приступом у општи супермаркет. За руског, као и српског човека — који су данас најцеловитији представници веродостојних Европљана — целовит живот појединца и заједнице је врхунски циљ а рад и предузетништво су само део томе подређених средстава.

Како је већ де Токвил уочио, западна, англоамеричка „демократија” разара нацију и заједницу те људе чини усамљеним, подстичући у њима себичност и похлепу, у којима су већ класици либералног капитализма видели и славили основне покретачке снаге економског раста. Насупрот томе, истински Рус или Србин себе види као карику у заједници врлина и воља, успомена и нада, што у њој, данас и овде, повезује оне којих више нема с онима којих још нема. Ми се не осећамо усамљени, ми нисмо себични и похлепни већ смо племениташко великодушни и дарезљиви, по древној формули православне етике: „Твоје је само оно што дарујеш другима.”

Дакле, ускраћивати Русима или Србима одговарајући, самобитни политички и економски систем, који би најподобније чувао и развијао особености њиховог стила живота и погледа на свет — може изјаловити све што је стекнуто усвајањем западних цивилизацијских тековина и изазвати погубне па и кобне последице. Наметање западњачких, англоамеричких политичких, економских и културних система и модела неминовно води у катастрофу, која је већ сад видљива. Управо то наметање је главни

узрок демографског суноврата руског народа, коме уништавају веру у себе и поверење у будућност.

Шпенглер у руском и словенском свету види исходиште новог цивилизацијског циклуса, након „пропасти Запада”. Да ли се усправљање Русије, о коме сведочи Ваша книга, може сагледати као један од првих знакова рађања Нове Европе, или су такве оцене преурањене?

Данас се у потпуности потврђују интуиције не само Шпенглера већ и великих руских словенофила да једино Русија може спасти Европу. Тежиште судбине Европе и Европљана није у Брислу већ у Москви. Када је реч о Европској унији, она све више поприма изглед гробнице слобода и права, суверенитета и благостања европских народа. Као што сам већ осветлио у студији *Европска идеологија*, све жртве и преноси суверенитета те политичких и економских средстава деловања са националних разина у заједничку, бриселску „касу” — показали су се не само залудним већ и погубним. Као да су пропали у онај митски бунар без дна. Обезвластивши се, чланице су постале слабије него икад а Европска унија је остала једнако разоружана и немоћна да се носи са растућим изазовима света.

ТРИ ПЕРСПЕКТИВЕ ЗА ЕУ

Како сада ствари стоје, Европска унија има само три перспективе ка хоризонтима будућности. Прва: да се распадне, што је највероватније, услед растућих унутрашњих сукоба интереса и спољних притисака. Друга: да уласком Турске изгуби европску и поприми трећесветску и исламску природу. Све званичне демографске пројекције указују да ће уласком Турске, у року од једне до две генерације већинско становништво

Европске уније бити неевропског, азијског и афричког порекла, а да ће у верском домену владати ислам. Уосталом, владајуће, протурске политичке и економске елите то не крију. Ево, управо ми је под руком примерак најтиражнијег и најутицајнијег италијанског дневника, *Corriere della sera*, чији директор, у свом коментару, „мртав хладан” обавештава читаоце како не треба више да брину да ли ће Европа постати исламска или не. Каже како нема више никакве сумње да ће Европом владати ислам те наводи, као потпору своје (антихришћанске?) жеље, опажање једног од најугледнијих исламолога Запада, Бернарда Луиса: „До краја овог века наш континент ће постати исламски.” Наводно, једино отворено питање је да ли ће то бити „шеријатски” или „умерени ислам”, односно „еуроислам”.

Трећа и једина спасоносна перспектива је да Европска унија одбије Турску те да следи европску традицију, да се преобрази у федерацију или, још боље, у империју, у најбољем смислу тог политичког појма. Неопходно је да одлучно брани свој простор и своје отаџбине, своју производњу и своје тржиште, своје културе и традиције. Европљани морају постати самодовољни у сваком погледу, како би били не само неусловљиви и неуцењиви већ и како би могли да моћно утичу на светске процесе, да их позитивно прекрећу од глади и очајања ка копросперитету.

Наравно, такву самодовољност и моћ Европска унија у садашњем стању не може да оствари. Она је остварива једино у вишестраној симбиози с Русијом те с одговарајућим економским савезима, у првом реду са Заједничким економским простором (Русија, Белорусија, Украјина и Казахстан). Дакле, реч је о Европи од Рејкјавика до Владивостока.

ЕВРОПА НИЈЕ ЗЕМЉА ДЕМБЕЛИЈА

Каква би онда, по Вама, требало да буде оријентација Србије и Црне Горе у погледу Европске уније?

Да се ми разумемо: они коју су на превару те захваљујући лаковерности и разочараности, исцрпљености и малодушности српског народа отели власт 5. октобра 2000. године — дакле гомила интелектуалних црва и моралних наказа, лопужа и битанги — засењују простоту приказујући Европску унију као решење свих проблема е да би правдали сва своја штеточинства, од разарања државе и војске, до уништења националне економије и велепљачке народне имовине. Они појма немају шта је Европска унија, нити их то занима. Примерице, недавно сам у Женеви срео господина Мирослава Јовановића, који у стручном свету ужива углед једног од најбољих познаваоца економских аспеката Европске уније, а његово капитално дело *Економија европске интеграције* превео је с енглеског и објавио, прошле године, београдски Економски факултет. Питао сам га да ли му се ико од наших политичара обратио за обавештења или савет у погледу Европске уније. Одговорио ми је, с тужним осмехом: „Нико живи!”

Нити ту багру на власти занима што би чланство у НАТО увећало наш спољни дуг за неколико милијарди долара те драстично угрозило нашу безбедност, стављајући нас у први ред освајачког похода САД против преосталих слободних исламских земаља, с којима треба да имамо пријатељске односе.

Неопходно је јавно предочити и размотрити шта Србија и Црна Гора могу добити а шта изгубити у Европској унији. Данас Европска унија новопримљеним чланицама пружа две основне корпе користи. Прва: тржиште посебно отворено за пољопривредне производе, текстил, металургију и хемијске супстанце. Друга: фондови за финансијске подршке, од којих су најзначајније субвенције пољопривредне производње. И то је све!

Ваља истаћи да су ти фондови већ драстично стањени и да је субвенцијама пољопривредне производње суђено да до краја ове деценије буду укинуте, јер их је Светска трговинска организација прогласила кажњивим обликом нелојалне конкуренције. Тада ће изумрети ратарски сталеж у Европској унији што данас опстаје и одолева конкуренцији из Трећег света једино захваљујући субвенцијама.

Међутим, наша скоро, будућа, надам се државотворна и препородилачка политика, предвођена Српском радикалном странком, мора и у том домену бити прагматична. Неопходно је јавно залагање за улазак у Европску унију а истовремено припремање за све могуће сценарије и алтернативе. Примерице, ако Турска уђе у Европску унију — императив опстанка нашег народа и државе захтеваће да будемо на поузданој дистанци. У противном, ми ћемо, с Бугарима, бити први на удару усељеничких таласа милионских маса, гладних плодне земље и шума, чистих вода а и лепих жена. Само у Цариграду и околини данас је накрцано скоро двадесет милиона, што једва чекају да се размиле по Балкану. У Брислу отворено и јавно обећавају Турској да ће Балкан бити под њеном владавином.

Иронија судбине је да би од чланства Србије и Црне Горе у Европској унији она имала много веће користи него ми, особито геополитичке и геоекономске. То у Бриселу добро знају и то ми је управо поверио стари пријатељ, запослен у Европској комисији, говорећи ми о досманлијским изасланицима с највећим презиром. И сад, уместо да ми условљавамо, да не кажем уцењујемо Европску унију да ли ћемо ући или не — званична политика црног Београда је на просјачким коленима.

Препоручио бих будућој влади националног спаса да истовремено форсира оријентацију ка Русији, односно ка Заједничком економском простору те ка Евроазијској економској заједници. Осим много већих користи које нас очекују у тим савезима а без икаквих штета — чланство у њима би силно ојачало и нашу преговарачку позицију спрам Европске уније те отворило могућност залагања за поменуто, велику симбиозу евроазијских размера.

У огледу „Сва Европа је у Русији”, који је тако дуго недостајао српској идеологији, изложили сте темељној критици руско класично и ново евроазијство, и то са евроаријског и словенофилског становишта. Шта Вас је побудило на ту критику?

Захваљујем Вам на ласкавом мишљењу али ми је стало да истакнем како је мој највећи допринос српској идеологији студија *Европска идеологија*. Ту су осветљене миленарне константе особености политичког бића европског човека кога данас, најпотпуније представљају српски и руски човек. Морам такође истаћи да Ваше питање изискује једно мало објашњење ради оних читалаца нашег разговора који нису имали прилике да прочитају *Европску идеологију*, где користим придев „евроаријско“, уместо у науци уобичајеног „индоевропско“. Први сматрам тачнијим јер Индија није само простор зрачења културе аријских освајача већ и преаријских култура староседелаца, од дравидске до тамилске.

Вративши се Вашем питању, основна побуда моје критике потиче из уверења да ново евроазијство — попут оног које шири, из најбољих намера, мој драги пријатељ и сабеседник Александар Дугин — садржи самообмане које могу постати опасне.

Иначе, морам истаћи изванредну вредност политичко-економског система који су класични евроазијци пројектовали за посткомунистичку Русију. Реч је о пројекту превладавања јалових и погубних сукоба левице и деснице, кроз синтезу најбољих, одговарајућих стремљења. У питању је један од низа израза идеала једне целовите а не парцијалне, односно страначке политике, који још од времена Платона, као нека река понорница, прожима повест европског политичког бића. Тај идеал је један од главних предмета истраживања која сам предузео и изложио у студији *Европска идеологија*, идеал дубоко повезан са самом суштином српске идеологије.

ДА ЛИ СМО ДИГЛИ РУКЕ ОД САМИХ СЕБЕ?

За разлику од Русије, која се усправља, Србија је бачена у бездржавно стање. Срозана и понижена, изложена мрцварењу и освети србофоба, харану распикућа и провинцијалне агентуре американизма. Може ли се из искуства руског препородилачког преокрета извући делотворна поука за постпетооктобарску Србију?

Ваш тачни опис стања савремене Србије могао би послужити и за описивање стања Русије, током последње деценије двадесетог века. Као и Русија тада, Србија и Црна Гора данас су под окупацијом. Ипак, услови за противпокрет су прилично различити и једино што би нам користило из руског искуства је да се не предајемо малодушности већ да свим силама мисли, осећања и дела стремимо ослобођењу и препороду наше државе.

Видите, кад човек анализира исходе разних прошлогодишњих избора у Србији испада да је половина народа „дигла руке од свега” и препустила се стихији. Дакле, сами Срби су први кривци свог политичког пораза од 5. октобра 2000. године те за одржање окупације. Основни задатак Српске радикалне странке је да тој половини улије самопоуздање и наду.

Неопходно је истаћи да је крајње опасно сусредити све патриотске снаге на једном месту, у СРС. Довољан је један тежак ударац непријатеља по СРС па да све буде доведено у питање. Довољно је да непријатељ само пусти неурачунљивог Војислава Шешеља на слободу и да Томислав Николић, ради српске слоге и због своје сентименталности, пристане да дотични поново све зајаше те понижава како би лечио комплексе стечене у „проклетој авлији” – и све ће отићи дођавола. Дакле, СРС хитно мора де покрене стварање десетина и стотина алтернативних центара српског државотворног покрета. Тај покрет мора да буде као стоглава хидра, тако да му непријатељ никада не може „доћи главе”.

СРПСКА КУЛТУРНА НЕСВЕСТ

Једна од кардиналних слабости српске политике деведесетих (док је Србија имала какву-такву политику) свакако је потпуно одсуство свести о суштинској важности културе, и то не само у класичном и традицијском смислу речи него и као једног од четири носећа стуба америчког империјалног пројекта. Култура је и данас, чини се,

једно од најважнијих преосталих поља борбе?

Не само да је такозвани „Милошевићев режим” био лишен свести о значају културе за одбрану земље већ су његови челници и надлежни министри — све сами кретени, с повременим бљесцима луцидности чистог и поткупљивог идиотизма — широм отварали све медијске просторе за инвазију и премоћ Соросевих организација и плаћеника. Чак су подржавали те финансирали безбројне пројекте и филмове произвођача непријатељске, противсрпске пропаганде, од Паскаљевића до Србљановићке, с чијом драмом је, уз благословни говор представника ЈУЛ-а, свечано затворен последњи БИТЕФ „Милошевићеве епохе”.

С друге стране, патриоти националног смера, изван СПС или ЈУЛ-а, били су држани на далеком одстојању од сваке могућности деловања те свакојако онемогућавани. Ја то добро знам јер су сва моја бројна и огромна настојања — од културе и медија до економије, косовско-метохијског проблема и спољне политике — да се губитнички смер државне политике окрене ка победи — доживела, пре или касније, неуспехе. Наравно, била су то настојања далеко од очију јавности. Сматрао сам и сматрам да је у политици битно да се добра идеја поствари. Ауторство је ту небитно и био сам спреман да славу успеха поклоним другима. У једном случају није ми помогло ни „зелено светло” које сам испословао од веома предусретљивог Слободана Милошевића. Брзо схвативши и усвојивши мој предлог, на моје очи је телефонирао градоначелници Београда — која је толико Српкиња колико сам ја Турчин — наложивши јој да ми пружи сву потребну логистичку подршку. Она ме је пак месецима замајавала те сам коначно одустао од свега, уверен да је то Милошевићев начин да елегантно и на рате, уместо одмах и у лице каже „не”. Погрешно сам тада оценио Милошевића а када сам то схватио било је прекасно. Посебну димензију трагичности Милошевићеве фигуре а и наше судбине чини чињеница да је он био окружен гомилом кретена, издајника и саботера, које је затекао као последицу вишедеценијске негативне селекције. Да би то стање променио морао је располагати револуционарном визијом и вољом, а он је ипак био и остао здраворазумски човек, премда с ванредно великим обдареностима.

НЕБРАЊЕНИ ПОЛОЖАЈИ НА ФРОНТУ КУЛТУРЕ

Једине успехе постигао сам у туђини, у Италији, где ме је агресија НАТО затекла у формалном својству извештача Танјуга, што је Слободан Милошевић морао претходно да лично одобри, јер сам за остале његове био само и једино њихов непомирљиви и опасни идеолошки непријатељ. Тада сам потпуно самоиницијативно сишао у медијску арену, добио бар ту медијски рат — према бесном признању србофобског и русофобског комесара Европске комисије Еме Бонино — и знатно допринео, обијајући прагове десних и левих странака те покрета, да италијански Парламент, једини међу чланицама Атлантског савеза, изгласа захтев влади да се одмах заложи за хитан прекид бомбардовања и отварање дипломатске перспектива разрешења спора.

Све Вам то говорим ради најнепосредније илустрације положаја патриота националног смера: кад сам се вратио у Београд, априла 2000. године, ради преузимања својства саветника амбасадора, уместо макар једне речи захвале, доживео сам да ме без речи извињења дословно избаце из службе у Министарству иностраних послова, само зато што сам у Риму сарађивао с нашим амбасадором при Светој столици, господином Дојчилом Масловарићем. Он је пак пао у немилост због разлога који немају везе ни са службом ни са политиком него са јаким материнским инстинктом госпође Мире Марковић, која је била жртва подлих интрига, преношених од стране вишегодишњег породичног пријатеља. По свему судећи, та наказа је деловала по налогу главне непријатељске стране службе. Масловарић и ја нанели смо им велике штете и невоље у Ватикану, односно Италији. Користим прилику да тој страниј служби захвалим на фер-плеју, бар у мом случају, јер ме је ономогућила елегантно и посредно а могла је и брутално, како ми је тада често прећено, премда се нисам обазирао, знајући да прави убица није блесав да намераченој жртви најављује своју намеру.

Онда је злоћудни тумор дошао по своје и сад се њиме бавим.

Слажете се, дакле, с опажањем о изузетној важности културе и неразумном пренебрегавану те суштинске чинице од стране, авај, српске политичке класе?

Могу га слободно потписати. Управо повест српског народа под вишевековним јармом османске псеудоимперије и исламократије сведочи о пресудном значају културе. Српски

народ се одржао располагајући само својом културом, својим епским и лирским песништвом, кроз које су му притицала знања и енергије са прехришћанских па и преисторијских извора. Други, једнако добар пример пружају Јевреји: они су скоро две хиљаде година живели без државе и без храма, што до данашњег дана све њихове религијске ритуале чини *de jure* нелегитимним. Они су опстали искључиво захваљујући својој култури, школама у којима се проучавају и тумаче свети списи.

Осим тога, култура је веома јефтина, она пружа највише а изискује најмање. Ипак, код Срба ту настаје проблем. Често сам добијао позиве од мени непознатих, богатих Срба, да се проведем на њихов рачун, у њиховим вилама или туристичким рајевима, од Калифорније до Аустралије. Ниједном се нисам одазвао, поред осталог и зато што нисам имао, нити имам времена. Али када бих их упитао да ли могу да стипендирају студије неке паметне а сиромашне српске главице, да финансирају неки национални часопис, да плате макар превод неке српске књиге која би нам осветлила образ и објаснила нас — добијао сам само мрзовољна обећања која никад нису била испуњена. Теши ме што је то општи проблем национално оријентисаних снага, од Италије и Француске до Русије. Насупрот њима, комунисти некад а мондијалисти данас веома добро схватају значај културе и спремни су да уложе огромна средства у своју културну хегемонију. Сорош пружа најбољи пример. Какви су разлози тако опречног односа према култури — то је већ друга и веома дуга прича. Једно је извесно: ако наша национална култура остане и даље без неопходне материјалне подршке — нашој нацији се лоше пише. <

*

ПРОПАСТ ПРОЈЕКТА РАСРБЉАВАЊА

**Након свих тортуре којима је нови тоталитаризам изложио Србију, након свих „дена
цификација”, „лустрација”, кастрација,
главног извозног посла
продај**

е патриотских глава, и тако унедоглед, далеко најпродаванија книга на последним сајмовима книга у Београду је роман Радована Караџића. Какав је то знак?

То је знак да су стотине милиона долара, које је вашингтонска администрација уложила у расрбљавање, страћени. То је знак да је наш непријатељ на попришту рата ниског интензитета доживео страховит пораз. То је и знак усправљања Србије.

*

ПУТИНУ НЕДОСТАЈЕ ИДЕОЛОГИЈА

Грамши вели да „сви велики покрети у историји потичу из радионица идеја”. У којим је радионицама идеја, према Вашим увидима, пресудно припремљен руски обновитељски покрет оличен Путином?

На жалост, у питању је стратегија, а не, иначе преко потребна, нова руска идеологија. Та стратегија потекла је из лабораторија КГБ, које су окупљале елитне интелектуалне моћи. За разлику од негативне селекције политичара, у КГБ је владао позитивни принцип селекције кадрова. КГБ није образовао свој састав путем конкурса, већ непосредним осматрањем и позивима. Уочавани су и бирани најбољи.

Имајући у виду да је Путин носилац „црног појаса” у џудоу, рекао бих да је он творац можда најзначајнијег дела стратегије, што верно преводи основно начело те далекоисточне борилачке вештине: користити ударац противника за противнапад. Примерице, широм планете, силом или милом, вашингтонски стратези намећу „глобализацију” и „укрупњавања”, односно рушење свих одбрана националних економија пред освајачким походом наднационалних компанија, као тобоже универзални лек за све економске проблеме. Руска стратегија то спремно прихвата и врши „глобализацију” унутар Русије и шире, силно јачајући руске привредне и политичке моћи. Сад

вашингтонски стратежи очајавају, јер су сво време убеђивали Москву како „модернизација” тобоже изискује „децентрализацију” и уситњавање свега, од државе до великих индустријских система.

*

ОТОМАНСКА СЕНКА ОПЕТ НАД ЕВРОПОМ

— Нас има једва осам милиона, у демографском опадању, а Турака ће, кроз десет година, бити деведесет милиона, с афричким наталитетом. Не рачунам стотине милиона туркофона из Централне Азије. Дакле, ако уђемо у ЕУ у којој би била и Турска, дакле не више европску већ заправо турско-европску или исламску унију — ми ћемо постати национална и верска мањина у сопственој отаџбини и сва достигнућа наших предака, од Првог српског устанка до Балканских ратова, биће поништена и изјаловљена. Уосталом, кад се Ердоган, прошлог децембра, тријумфално вратио у Анкару из Брисла — где је виком, претњама и уценама изнудио такорећи безусловну капитулацију на рате — маса га је дочекала хорским покличем: „Живео освајач Европе!” То доста говори с каквим „духом” Турци улазе у Европу: да остваре оно што нису успеле Османлије. Уосталом, већ прошлог јануара турска војна авијација продрла је, изазовно, неколико пута у ваздушни простор Грчке и дала до знања како Турска не одустаје од територијалних претензија. Ако је турска политика сада, на прагу Европске уније, толико дрска и агресивна, уцењивачка и претећа — каква ће тек бити кад Турска уђе у Европску унију и ту постане највећа те и пресудна политичка сила?

*

СУШТИНА СРПСКЕ ИДЕОЛОГИЈЕ

— Суштина српске неписане идеологије у знаку „крајишничке” симбиозе ратара и ратника у једном човеку, идеала друштвене правде и меритократске хијерархије, револуционарног полета и постојаности традиције, квалификоване демократије и ауторитета истинске елите... Уверен сам да ће тај идеал бити језгро кристализације политичког система епохе устајања и препорода која долази. Кажем: уверен сам — јер добро знам да нема алтернативе.

ДУХ И ТЕХНИКА НОВЕ ПАТРИОТСКЕ БОРБЕ

— Неопходно је стварање и мреже потпуно анонимних, да не кажем илегалних организација — по узору на комунистичку — не ради бављења противзаконитим делатностима већ ради заштите патриотског рада од непријатељске контроле, инфилтрација и субверзија. То важи посебно за младу Србију, за студенте. Нек' почну од „тројки”. Већ кад буду извели прву, чак и најмању акцију, видеће како ће им се након тога силно вратити самопоуздање и радост, снага и вера у живот и победу. То важи и за сваког појединца. Довољно је само обратити се другом са спремношћу за солидарност, макар само с речима утехе и бодрења — и то ће тренутачно развејати маглуштину опште депресије, осмислити живот те покренути неслућено силне унутрашње снаге.

ПОСТОЈИ ЛИ СРПСКИ ПУТИН?

Пресудну улогу у ослобађању из русофобских окова одиграле су врхунске државочуварне снаге у остацима службе државне безбедности. Да ли је тако нешто остварљиво у Србији, поготову након познатих искустава из септембра и октобра 2000. године?

Не верујем, јер наша некадашња СДБ, у поређењу са КГБ, има низ великих мањкавости. Ипак, претпостављам или се бар надам да установа која је наследила СДБ данас има нека сачувана чврста патриотска језгра. Препоручио бих таквим патриотима да за сада држе „ниски профил”. Највећу корист српском народу чинили би ако будно снимају динамике велепљачки, јер ће један од првих задатака будуће владе националног спаса бити враћање свега што је народу одузето, било применом права или нових законских услова привређивања — који ће принудити пљачкаше да уз праведну надокнаду врате оно што су „приватизацијом” отели — било методом „паре или затвор”, да не кажем баш „паре или живот”.

КАНЦЕР ПОСЛЕДИЦА БОМБАРДОВАЊА

— Кажу да је канцер обично резултат стресова. Вероватно, али не у мом случају. Како сведочи Момо Капор, у својим ратним извештајима, чак и на најопаснијим местима па и под усташком опсадом у Дивоселу, пред пад, био сам увек савршено миран и спокојан, с осмехом, обичавајући да гласно цитирам католичког мислиоца Леона Блоа: „Грађанин је свиња која хоће да умре природном смрћу.” Мислим да је и мој, као и Капоров канцер последица бомбардовања Републике Српске 1995. године, с којим су, према опажању француског генерала и геополитичара Галоа, „САД почеле атомски рат против Европе”. Били смо на истом циљу бомбардовања ослабљеним уранијумом, у Хаџићима, а ја и крај Добоја, и добили смо канцер на истом месту, у исто време, чак и у исти месец. Ипак, ако би ми Бог дао могућност да се сад вратим у неки период свог живота, по свом избору, изабрао бих, без размишљања, херојске деведесете. Не само зато што сам тад почео да живим за свој народ, пронашавши тако смисао свог живљења, већ и зато што сам тад открио колико је велик народ коме припадам, без премца у породици европских нација, осим, можда, руске.

Бранислав Матић
(*Огледало*, Београд, 2005)

Објављено: понедељак, 11. јул 2016, 23:58h